

[Poul H. Møller.]

spørgsmål helt eksakt. Af forskellige grunde, som andre har været inde på, og som jeg også selv senere skal vende tilbage til, lader det sig altså imidlertid ikke gøre.

Nu ligger det sådan set nok klart for de fleste, at forespørgerne næppe har stillet deres spørgsmål til forsvarsministeren af interesse eller omsorg for vort forsvar, og man kan så også fundere over, hvilket resultat forespørgerne egentlig venter der skulle komme ud af dagens debat. Det er f. eks. typisk, når man læser teksten, at man her taler om militær, for dette med det militære, det militante, har noget mere krigerisk over sig end det udtryk, vi andre til daglig bruger, nemlig forsvar, som jo tydeligvis dækker over dets egentlige opgave: at forsvare vort lands frihed, suverænitet, selvstændighed. Men her bruger man altså hellere det andet udtryk. Vi ved jo også, at forespørgerne repræsenterer tre partier, som i hvert fald på dette punkt har det tilfælles, at de er modstandere af NATO, og at de ønsker alt militær i vort land afskaffet, formentlig for at vi ikke længere skal være så enorm en trussel imod de østeuropæiske stater, der er samlet i forsvarsalliancen Warszawapagten. Sådan stilles det jo i hvert fald frem for os gang på gang fra disse partiers side.

Det er et held for vort land, at denne opfattelse kun deles af de få, og at man i de senere år har kunnet konstatere en stigende forståelse for, at vort land må have et troværdigt forsvarsberedskab på lige fod med vore allierede i NATO. Der findes jo nemlig mange danske borgere, som har datoen 9. april 1940 endog særdeles tydeligt prentet i deres hukommelse, og mange bærer endnu mærker på krop og i sind efter 5 års besættelse. Dem kan man ikke foregøgle, at man ved at blotlægge vort land vil mindske truslen fra vore naboer mod øst.

Også før 9. april 1940 var der nogle, der kun havde et overlegent eller spottende smil tilovers for vort forsvar. Det smil stivnede alvorligt den 9. april. Vi håber ikke, vi nogen sinde skal komme ud for det igen.

Vi har jo her i landet en frihed, som kun et demokratisk styre kan give, en frihed, som desværre nogle af vore medborgere groft misbruger på andres bekostning, idet de ganske ser bort fra, at her er tale om en frihed under ansvar. Vi synger en sang, »Frihed er det bedste guld«, men frihed er jo noget, man må værne om og ofte kæmpe for at bevare. I lande gan-

ske nær vore grænser er den personlige frihed endog meget stærkt beskåret. De mest elementære menneskerettigheder bliver trådt under fode. Vi mennesker er ofte så mærkeligt indrettet, at vi først rigtig skønner på goderne, når de bliver taget fra os. Det er mit håb og ønske, at dette ikke gælder vort lands frihed og selvstændighed.

Flere af ordførerne her i dag har på udmærket vis gjort rede for den sikkerhedspolitiske situation op til dato; må det derfor være mig tilladt at gå lidt tilbage i tiden. Jeg synes jo nok, at verden i de sidste mange år, har fået dynget bevis på bevis for, hvad den sande kommunisme forstår ved frihed. Vi husker jo, hvordan det gik med vort nordiske broderfolk i Finland i 1939, hvordan det gik med Estland, Letland og Litauen, med Ungarn, med Tsekoslovakiet. Det er måske det, hr. Kurt Brauer forstår ved gamle, stivbenede generalers harmløse sabelraslen, men det blev til en aldeles alvorlig konflikt, som kostede en uhyre masse mennesker livet.

Hvis nogle blandt de mange, som gang efter gang benytter deres grundlovssikrede ret til at demonstrere, f. eks. herude på Slotspladsen, og udtale deres utilfredshed med regeringen, med folketinget, dets arbejde og dets lovgivning, tror, at den samme ret ville kunne opretholdes under en eventuel besættelse østfra af vort land; så må de være mere end naive.

Diktaturer ligner egentlig hinanden til forveksling, uanset om de kaldes fascisme, nazisme, kommunisme eller andre ismer, og med den samme trang til at belære sine undersåtter om, hvad man i den enkelte stat forstår ved frihed, ligner deres arbejds- og koncentrationslejre egentlig også hinanden.

Vi er jo nogle stykker, som havde den noget ubehagelige oplevelse under besættelsesårene at gæste en tysk koncentrationslejr, og ud fra de beskrivelser, fanger fra russiske lejre har givet, er der åbenbart ingen nævneværdig forskel at finde. Dog har man mærket sig, at de intellektuelle, der tillader sig at være uenige med regimet, får en individuel behandling på sindssygehospitalerne; her er sandelig tale om klasseforskelle i det ellers klasseløse samfund.

Der kunne nævnes mange andre eksempler på frihed eller rettere på mangel på samme i verden i dag, bl. a. også hvorledes mange kristne må lide for deres tro i lande, hvor man endog påstår, at der er religionsfrihed. Men lad dette være nok til at understrege, hvilken